

РЕШЕНИЕ

№ 8052

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13453** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. Б. С., [дата на раждане], гражданин на Т., против заповед рег. № 513з-14327/28.11.2025 г. на „за“ началник на отдел „Миграция“ - Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди нарушение на правото на личен и семеен живот, тъй като имал брак, но му било отказано да живее в България със съпругата си. Жалбоподателят разполагал с виза „Д“, получена от властите на Република Италия, въз основа на която преминал границата на Република България с цел установяване на съвместен семеен живот с гражданин на Европейския съюз. Позовава се на практика на Съда в С., като приема, че според нея доколкото съпругата на жалбоподателя не знае арабски език и няма връзка с Т., семейството не може да бъде трайно установено там, като същото важило и за Италия, доколкото жалбоподателят не знаел италиански език. Предвид семейната връзка следвало да се направи компромис от националните власти по отношение предоставяне правото на пребиваване в съответната държава-членка. Моли заповедта, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване, да бъде отменена, а преписката – върната за ново разглеждане. Претендира разности.

В открито съдебно заседание жалбоподателят Б. Б. С., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Твърди, че жалбоподателят е женен от 2018 г. и е в невъзможност да бъде със съпругата си в България, въпреки че тя трайно е уседнала в страната и има трудов договор за постоянна работа. Моли за отмяната на заповедта и връщане на преписката за ново разглеждане от органа. Претендира

разноски по списък.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.11.2025 г. е подадено от Б. Б. С., [дата на раждане], гражданин на Т., съпруг на Ц. П. С., заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, ведно с декларация за адрес и копие на визов стикер от Италия, с валидност от 22.11.2024 г. до 06.12.2025 г. с разрешен престой 365 дни. Посочено е като основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ – член на семейството на български гражданин.

След извършени справки в информационните масиви на МВР, използвани от отдел „Миграция“ СДВР, се установява, че Б. Б. С. няма издадена необходимата виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, с която да кандидатства за получаване на пребиваване в Република България. Установено е също, че Б. Б. С. е влязъл на територията на Република България на 28.09.2025 г. през ГКПП – К. и към 28.11.2025 г. се намира на територията на Република България.

Поради това, че чуждият гражданин не притежава изискуемата виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ със заповед рег. № 513з-14327/28.11.2025 г. на „за“ началник на отдел „Миграция“ – СДВР на Б. Б. С., [дата на раждане], гражданин на Т., се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Заповедта е връчена на 05.12.2025 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР – л. 109 – л. 111, удостоверение от началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ СДВР – л. 117/, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На второ място, при издаването на оспорената заповед формално е спазено изискването за мотивиране по чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ и за обективизиране на фактическите и правните основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, които са обусловили издаването, като са допуснати съществени процесуални нарушения, предпоставящи отмяната на акта по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

На основание чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.“.

На основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство;“.

За получаване на разрешение за продължително пребиваване следва да са налице едновременно две предпоставки, като отсъствието на една от тях обуславя издаването на отказ по подадено заявление. Тези предпоставки са: притежаване на виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ и заявителят да е член на семейството на български гражданин. В конкретния случай не е спорно, че между Б. Б. С. и Ц. П. С. е сключен брак.

На изследване подлежи дали Б. Б. С. притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ. Приложена е в кориците на делото виза, издадена от Република Италия с валидност от 22.11.2024 г. до 06.12.2025 г., с разрешен престой 365 дни. По отношение на този представен от молителя документ не е изразено становище в оспорваната заповед, вкл. и не е обсъдено защо същият не е приет от органа като изпълващ основанието по чл. 24, ал. 1, т. 18 във връзка с чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ. Настоящият съдебен състав не намира за обосновано да изложи каквито и да е било мотиви в тази посока, вкл. и относно приложимия по време, място и лица закон, доколкото се осъществява контрол за законосъобразност на оспорения акт, а съдът не следва да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се всъщност в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на последния. В случая органът е следвало да обсъди представената виза и да посочи правното основание, поради което приема този факт за нерелевантен в производството по предоставяне право на продължително пребиваване, така че молителят да разбере кои са фактическите и правните основания за издаване на отказ и да организира адекватно защитата си, съответно – съдът да осъществи в пълнота контрола за законосъобразност, като установи действителните факти от значение за случая и обсъди правната им квалификация. При разпределяне на тежестта на доказване жалбоподателят не представи доказателства и не направи доказателствени искания, така че да се приеме, че издадената виза от Италия изпълва нормата на чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, но въпреки това органът е действал формално и не е проявил активност в образуването пред него производство, спазвайки принципа за служебното начало, за да опровергае твърдението, че издадената виза от Италия представлява осъществена предпоставка по чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, с което е допуснал процесуални нарушения, от категорията на съществени и водещи до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/ на лицето заявител. Доколкото мотивите за издаването на акта не могат да бъдат допълвани след приключване на процедурата по издаване на административния акт и неговото съобщаване, а правораздавателният контрол цели обезпечаване на субективните права и интереси на адресата на акта при наличието на властническо волеизявление, както и предвид че допуснатите съществени процесуални нарушения пречат възможността на съда да прецени дали актът е издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел, то оспорваният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката - изпратена за ново произнасяне от органа съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК.

При новото разглеждане административният орган следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република

България, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът.

Разноски:

С оглед изхода от спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 414,14 евро, представляващи платена държавна такса /5,11 евро/ и адвокатско възнаграждение в размер на 409,03 евро, уговорено и платено в брой съгласно представения договор за правна защита и съдействие. Доколкото за плащането на сумата в размер на 170,97 евро, представляваща адвокатско възнаграждение, не са представени от страна на жалбоподателя доказателства, то същата не следва му да се присъжда. Неоснователно е възражението за прекомерност, направено от ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК /преди влизане в сила на изменението от 13 Февруари 2026 г./, доколкото размерът на адвокатското възнаграждение, за чието уговаряне и заплащане са представени доказателства, е под установения в чл. 8, ал. 3 Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа абсолютен размер, а и делото не се отличава с правна и фактическа сложност. Разноските следва да бъдат заплатени от юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорваният административен акт - СДВР /чл. 37, ал. 2 ЗМВР/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед рег. № 513з-14327/28.11.2025 г. на „за“ началник на отдел „Миграция“ - Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението от 20.11.2025 г., подадено от Б. Б. С., [дата на раждане], гражданин на Т., за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Б. С., [дата на раждане], гражданин на Т., сумата в размер на 414,14 евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: